

кото училище, та ако харесашъ да останешъ, ако ли не, можешъ оти другадѣ; по то мѣсто бива за тебе. Отдохме, попита човѣка стопанина Златка своя сродница, ще пулетнешъ ли този човѣкъ отъ избѣгналитѣ, който е отъ Ески-Заара и учитель съ двѣ сестри въ кѣщата си? — Тя каза, че Денча го пѣма тука, та като разбра, че съмъ учитель, рече: нека дойдѣтъ дордѣ не сж дошли други да за-празднятъ кѣщата. Подирь ѝ казахъ, че ще дойда слѣдъ малко, защото сега момичетата не сж тукъ, а ги оставихъ на другадѣ. — Добрѣ ми каза тя: иди ги доведи. Отдохъ намѣрихъ ги отъ лѣвата страна на Интра близо до поляцията въ една турска кѣща съ другаритѣ ни, повикахъ ги и трѣгнахъ да ги заведа на пригответното мѣсто, дѣто попъ Иванъ ми каза: стойте при насъ педѣйте се дѣли; по му казахъ: че тукъ е тѣсно и не можемъ се побра толкова души, та си изабзохме отъ тамъ и отдохме въ Денчовата кѣща. Буля Денчовица ни показа кѣщата, постла ни едно хасърче и една чергица, даде ни възглавница, покани на да сѣднеме да си починиме и твърдѣ много неискаше да ни расиптва, едно защото имаше три дѣца дребни, и друго защото я чакаше хурката и вртеното, щото ний си сѣднахме и починахме. Вечерта приготивихъ ястие, дѣто си вечеряхме и лѣгнахме; като се завихме съ покривката, която ни отетжни стопанката. Въ тоя день когато влѣзохме ний въ града, пѣмаше до толкова много народъ; по прѣзъ другитѣ денье Габрово се напълни отъ бѣжанци и неможеше да се размине човѣкъ по улицитѣ отъ навалицата.

На другий день въ петъкъ 22-й Юлий утрѣнѣта станахме много рано, гдѣто по-заможнитѣ Габровски граждани имахъ грижата да направятъ една милость на пострадалитѣ отъ Старо-Загорското приключение, като доставихъ по улицитѣ на много мѣста изъ града, сварена царевица съ голѣми мѣдници и я раздаваха на гладнитѣ уморени отъ пѣтъ хора, тѣй щото и азъ отдохъ та зехъ малко въ една кърпа и го занесохъ на двѣтѣ момичета М. и А. да ядѣтъ и тѣ. Тѣзи мѣрка въобще не може да не бжде похвална на г-да Габровци, които винаги сж сѣ отличавали въ подобни врѣ-